

Festí de corbs

Gabriel Arbonès Domingo, alumne del Curs d'escriptura creativa del CERAP

Festí de corbs. Il·lustració de Sònia Tudela Valls, alumna del Curs de dibuix i pintura per adults del CERAP.

Batia les ales. Una vegada darrere l'altra. Sense parar, sistemàticament. Notava el vent que l'empenyia sobre els núvols. Sofria el fred i la calor que s'escolaven pel seu plomatge. Sentia el seu cor bategar, la sang com es removia pel seu cos, els seus ulls foscos com observaven... Sentia viure el seu cos.

El sol lluïa sobre les seves plomes com si les haguessin ungit de brea greixosa. Resplendien negres sota els raigs encegadors. Tot ell era obscur des de la pupil·la dels ulls, al bec, fins les potes d'urpes ganxudes. Ell mateix era llòbrec. Un corb mai és de bon presagi. En aquell matí, una multitud de corbs solcaven el cel. Una munió d'esgarips trencaven el silenci.

Va plegar les ales. Les seves urpes van arrapar-se a l'estendard. Es va quedar immòbil. Només les esferes dels seus dos ulls profundament opacs es movien dintre les seves òrbites vigilant cada moviment, esperant. Ja faltava poc per al festí de corbs.

Tota la vall estava pintada per cent tonalitats diferents. Estendards i escuts de formes, colors i dibuixos diferents onejaven sobre una ciutat de tendes i barraques. De l'herba verda

ja només quedaven escasses clapes ocupades per ramats de cavalls. El sol semblava brillar com mai, els arnesos, armadures i espases s'havien rentat i resplendien com l'argent fos.

Cavallers d'arreu s'havien congregat al que per a molts seria el torneig del que més cançons es cantarien. Senyors de tots els castells hi eren amb la seva host desitjosos de reafirmar el seu honor cercant la glòria als combats entre genets.

Ja feia una setmana que les peülles dels cavalls aixecaven pols de la justa. Ara era l'hora de la veritat. Era el moment de trobar un campió. Aquell matí es justaria l'última llança.

La cridòria era eixordadora. Asseguts a les graderies, enfilats dalt d'uns barrils o arrapats en qualsevol lloc cavallers, escuders i pagesos contemplaven l'arena. Els dos últims cavallers esperaven immòbils dalt del cavall el so de la corneta encarats l'un a l'altre a una distància de mig minut de galop. Estaven coberts de ferro i a sobre l'armadura lluien els colors de la casa de la qual provenien. Totes dues nissagues estaven enfrontades crònicament per greuges arrossegats del passat.

Quan el so metàl·lic de la corneta es va sentir entre la congregació cridanera les botes dels dos genets van tocar violentament els flancs dels seus cavalls. Les bèsties van renillar i van galopar endavant, impeditos per les barreres de fusta que tenien a banda i banda. Els dos cavallers van alçar les respectives llances apuntant al cap de l'enemic mentre que amb l'escut intentaven blocar l'atac contrari. Un núvol de pols va embolcallar la justa. Un espetec i un renill esgarrifós van fer callar la gernació. Un cop esvaïda la polseguera el cos immòbil d'un cavall es va fer visible mentre que el seu genet jeia amb les cames aixafades sota la carcassa de la seva muntura. Metres més enllà l'altre cavaller s'incorporava maldestrament, mitja llança se li havia clavada a l'aixel·la. No parava d'escopir sang. Entre el públic es van sentir desembeinar armes.

Un cop atesos els dos cavallers el jurat es va posar a deliberar. Però ja no feia falta perquè en tot el campament ja començaven els tumults. Quan es va invalidar el cavaller que havia envestit el cavall del contrincant els combats van

esclatar entre partidaris d'un cavaller i de l'altre. De res va servir revocar la decisió i donar per guanyadors tots dos participants. El campament ja es consumia entre flames.

El corb va grallar de satisfacció. Va batre les ales i es va envolar, mentre l'acer xocava contra l'acer, mentre les fletxes es clavaven. Ell i els altres corbs feien cercles damunt la carnisseria. A sota, indiferents als espectadors alats, els homes continuaven matant-se entre ells.

El campament era una basta extensió de cendres i cadàvers. El corb va aterrar i va atacar amb el bec la carn. Fruïa enfonsant més i més el seu bec. El gos podia ser el millor amic de l'home però el millor amic del corb sens dubte eren els humans. La humanitat era per a ell un gran banquet. Un festí de corbs. »